

Gang forlød det endda med stor Bestemthed, at hans Valg var sikkert.

Det slog dog ikke til. Præstens Stemmetal blev tværtimod en alvorlig Skuffelse for hans Venner. Enslevs Valgtaktik havde været rigtigt beregnet. Om Aftenen proklameredes Jægermesteren som Kresens Folketingsmand med flere hundrede Stemmers Overtal. Paa en Baggrund af paafuglefarvede Solnedgangsstraaler traadte han frem paa Tribunen og modtog sine Vælgeres Hyldest, idet han med et Kunstgreb, han havde afluret sin politiske Fører og Læremester, takkede med fremstrakte Arme, som om han ønskede at kunne trykke hver enkelt i Haanden.

Bagefter drog et Triumftog med Musik i Spidsen hen til Gæstgivergaarden, hvor et Sejrsmaaltid skulde indtages.

Da Toget passerede Distriktslægeboligen, stod Doktor Gaardbo ved et aabent Vindu og demonstrerede med en mægtig Haanlatte. Naar det ikke kom til Spektakler i den Anledning, var det kun, fordi ingen tog ham alvorlig og de fleste ansaa ham for lidt forrykt.

Doktoren og Meta sad derefter og ventede paa Præsten, der i Løbet af Dagen kun havde gjort et Par korte Besøg i Lægeboligen. Da han ikke kom, blev der telefoneret til Afholdshotellet, hvor han og hans kirkelige Venner havde haft Samlingssted under Valghandlingen. Med stor Forbavselse hørte de nu, at han var taget hjem.

„Hvad kan det betyde?“ sagde Doktoren. „Han maa jo være bleven daarlig. Jeg vil køre ud til ham med det samme. Han har sikkert overanstrengt sig. Dersom jeg kan faa ham overtalt, tager jeg ham med tilbage. Gid vi dog havde faaet ham gift, Meta! Han bliver mere og mere overjordisk og eksalteret.“

„At det ikke blev til noget med Jytte, skal du alligevel ikke være ked af,“ sagde Meta. „Hun kunde kun have gjort Johannes ulykkelig!“

„Lykkelig eller ulykkelig — det er ikke Hovedsagen! Blot vi gør vor Skyldighed, saa kommer vi altid paa en eller anden Maade i et fornuftigt Forhold til Tilværelsen. — Naa, men nu kører jeg altsaa!“